Agneta och Kerstin på nostalgiresa

Det skulle egentligen varit vår jubileumskompisresa, den tionde i ordningen, men på grund av händelser i Vivianns familj blev hon förhindrad att åka med, så i stället för Skåne blev det nostalgi.

Agneta har sina rötter på mödernet i Vimmerbytrakten och jag har mina lite överallt, men vi började med en Folkhemstur i Västerås, där min bridgepartner Ulla tog över vår tredje biljett. De båda guiderna var mycket initierade och berättade på ett livfullt sätt om industristaden Västerås framväxt. Det var kallt och väldigt blåsigt, men trevligt ändå. Rundturen pågick till kvart över åtta. Christer kom och hämtade oss och körde hem Ulla till Jakoberg och sedan Agneta och mig till bilen.

Kvart i nio begav vi oss iväg med siktet inställt på Oskarshamn. Förra året åt vi kräftor med mamma och det tänkte vi göra i år också. Nu kunde vi ju inte dimpa ner hos mamma efter midnatt, så vi stannade på den nya ställplats Göta kanal-bolaget gjort i ordning i Söderköping över natten. Det var kolmörkt när vi kom dit, men vi hittade en bra plats att parkera på och sova var ju det enda vi ville göra, så då gjorde vi det. Nästa morgon såg vi att vi stod alldeles nedanför kanalen och enligt uppgift på nätet skulle vi få utnyttja båthamnens servicehus, så vi traskade iväg. 500 meter bort skulle det ligga och vi hittade det, men vi kom inte in. Det var låst! På en lapp på dörren hänvisades vi till Café Mormor, eller om det var Mormors café. Det blåste fortfarande halv storm, men det var några tappra båtmänniskor som vi såg slussa. Allt annat var stängt så tidigt på morgonen och vi hade ingen lust att stanna, så vi åkte vidare.

Man tröttnar rätt fort på E22-an, så vid Gamleby bestämde jag mig hastigt för att åka över Hallingeberg ner till Ankarsrum. Vi åkte omkring lite och Agneta fick lyssna på mina minnen och berättelser från min tid där. Vi stannade vid badplatsen för att se om trampolinen fanns kvar, men det gjorde den inte. Vi åkte vidare mot Hjorted och där fick vi se en intressant skylt – Mopedmuseum. Vi enades om att det måste vi se, så jag vände och åkte mot muséet.

Vi tittade runt en stund utanför och pratade med Bosse, som hade samlat ihop alltsammans och jag frågade om han hade någon Novelett. Då visade han oss den, men sen ville han ha betalt om vi ville

titta mera. Så intresserade var vi inte, utan vi köpte oss varsin glass och satt utanför i solen och åt upp dem innan vi åkte vidare.

Framåt eftermiddagen var vi i Oskarshamn och det första vi gjorde var att hämta upp mamma och åka en tur till kyrkogården, innan vi parkerade på uppfarten. Agneta pysslade om blommorna och mamma översåg arbetet från sin portabla stol. Det blåste fortfarande väldigt mycket, så vi stannade inte ute så länge utan såg till att komma till Skärgårdsgatans camping och värmen i ”servicehuset”. Sen blev det kräftfest. Vätternkräftor och till det en Västerbottens-ostpaj, som fått resa hela vägen i kylskåpet i bilen. Den var verkligen god och vi lät oss väl smaka. Så blev det lite TV-tittande och mycket prat innan Agneta och jag gick ut i bilen och sov gott.

På onsdagen tog vi husbilen till Kristinebergs vårdcentral, för mamma skulle ta några prover, vilket hon också gjorde. Det gick bra att hitta parkeringsplats, även om fordonet kändes lite överdimensionerat på vägen upp. Hemma hos mamma igen åt vi lax och potatis innan vi tackade för oss och drog vidare. Nästa stopp Vimmerby.

Vi åkte direkt till Vimmerby camping vid sjön Nossen. Samma camping som Ingegerd och jag bodde på när vi var på Astrid Lindgrens värld för fem år sedan. Vi tyckte vi fick en bra plats längst bort och mot sjön och när vi kom vid tretiden var det glest med campare, men det fylldes på snabbt och jag tror det var nästan fullbelagt när kvällen kom. Ovanligt många som satte upp tält. Tält i alla möjliga former och på alla möjliga platser. Vi upptäckte snart att vi hamnat i lilla Tyskland.

Jag har under en längre tid velat se hur man skulle kunna bädda över sittgruppen, vilket det står att man kan. Christer och jag har gjort några halvhjärtade försök, men nu skulle Agneta och jag inte ge oss förrän vi visste hur man gör. Vi fick till en plan yta utan några större problem, men sen var frågan hur dynorna skulle ligga för att det skulle bli någorlunda bekvämt och vi tror att vi löste det. I alla fall påstod Agneta att det var riktigt skönt att ligga på dem. Att sedan få tillbaka sittgruppen var en annan historia.

Morgonen därpå, torsdag, gick jag en tidig promenad i gryningssolen och tittade på de vackra vyerna och på tälten.

Nu var det dags för Agneta att visa mig runt i sin barn- och ungdoms Vimmerby. Hennes mormor och morfar bodde i Lund, så dit begav vi oss per cykel. Först hade vi fått ta loss cyklarna ur garaget och sedan måste vi pumpa däcken. Det var ett år sedan de användes senast. Batterierna hade jag tagit in och laddat dagen innan. Sen är det en viss teknik att köra el-cykel utan fotbroms och Agneta tyckte nog det var lite småläskigt till att börja med, men hon tuffade till sig och tyckte till slut att det var roligt. På bilden ovan står hon utanför det här huset. Nu minns jag inte vilken släkting det var som bott där, annat än att han spelade dragspel. Agneta har lovat att hjälpa till med faktauppgifterna vad gäller hennes släkt.

En liten bit längre fram efter vägen låg gården Lund.

Där var det välskött och vi ställde ifrån oss cyklarna och gick på fallfruktsjakt. Jag äter på ett päron och i bakgrunden syns ladugården.

Sen styrde vi färden ner mot centrala Vimmerby. Vi var väldigt glada för vår batteridrift i uppförsbackarna. Vimmerby är väldigt backigt, något jag minns från resan med Ingegerd på paktethållaren och ingen el-cykel.

Först cyklade vi till kyrkogården och tittade på Agnetas familjs gravar och så förstås Astrid Lindgrens grav. Vid den hade man ordnat med en liten tankehörna med en bänk och en stor brevlåda. Tydligen skriver barn ofta brev till Astrid.

Vi åkte ner till centrum och parkerade cyklarna utanför Coop och låste fast dem ordentligt både i varandra och i stolpen. Christer hade varit nöjd med oss. Sedan började vi promenera mot torget och då började det småregna, så vårt första stopp i Vimmerby blev på ett café där vi åt varsin smörgås och drack latte till. Man blir sugen efter så mycket cyklande och anspänning.

När det droppade lite mindre strosade vi runt i miljöerna som inspirerat till Kalle Blomkvist, Kajsa Kavat och många andra kända figurer. Vi tog förstås en titt på Astridmonumentet och beundrade Bokkiosken. Agneta köpte sig en regnkappa, något hon just saknat. Sen fick det vara nog för tillfället. Muséet öppnade inte förrän klockan 12, så vi cyklade tillbaka till campingen och åt lunch.

På eftermiddagen satte vi oss på cyklarna igen och trampade in till Vimmerby och till muséet. De visade en utställning om livets högtider och den var rolig att se. Det blev många – Det där kommer jag ihåg, medan vi gick runt. Muséet var inrymt i ett gammalt hus, som tidigare varit skoaffär, men där man plockat fram den ursprungliga byggnaden med sina timmerväggar och målningar.

Damen som skötte om muséet var väldigt trevlig och berättade mycket intressant för oss besökare. Vi var de enda som var där just då.

När vi var tillbaka på campingen spände vi fast cyklarna i garaget och satt en stund ute i solskenet, men det var just ingen värme, så jag gav upp rätt snart och gick in och lagade middag. Det var ju inte bara Anders födelsedag den här dagen, det var också en natt när man skulle kunna se Perseiderna passera över natt himlen. Det var rätt klart och Agneta och jag traskade ut i nattmörkret och jag lyckades se ett stjärnfall och jag tror Agneta såg två, innan vi frös och gick tillbaka in.

Vi hade kommit på att vi ville åka rälsbuss, så när vi checkat ut på morgonen styrde vi åter igen kosan mot Ankarsrum och parkerade där det en gång låg en kiosk. Först skulle vi titta på Bruksparken och sen gick vi till bilen och fikade. Det hann vi lagom innan rälsbussen kom.

Det syns väl på mitt fasta grepp om stången att det inte är första gången jag stiger på en rälsbuss mellan Ankarsrum och Västervik. Vi hade tur för vi hamnade i en vagn som inte skramlade så mycket, utan man kunde konversera.

Det var roligt och resan gick fort. Vi kom fram till Västervik vid tolv och tåget tillbaka skulle gå vid fyratiden, så vi fick fyra timmar på oss.

Vad gör man på fyra timmar i Västervik? Vi började med att äta lunch på en väldigt trevlig uteservering på en innergård. Tror stället hette Tant Grön.

Vi åt en delikat sallad och nöjt av solskenet och av att sitta i lä. Enda problemet var alla påflugna småfåglar som störde.

När vi kom ut därifrån tog vi ett stadståg med guide och fick en rundtur på 45 minuter.

Resten av tiden strosade vi runt, tittade i affärer, åt glass, gick bland Båtmanshusen, tittade på folk och det dröjde inte länge innan det var dags att återvända till stationen.

Det blev en trivsam resa tillbaka till Ankarsrum och husbilen, som snällt stod och väntade.

Nu ville vi hitta något trevligt ställe att övernatta på. Först siktade vi på

Odensvi. Där skulle det finnas en camping enligt vår vägkarta. Agneta lotsade mig på den ena vägen smalare och krokigare än den andra och tack vare att vi inte fick möte på just den här vägen, kom vi faktiskt till Odensvi. Någon campingplats hittade vi inte.

Nåja, då kör vi till Gamleby och det gjorde vi. Vi hittade campingen också, men backen upp var så tvärbrant, att jag bedömde att överhänget på husbilen inte skulle klara av att åka nerför den, så vi åkte vidare.

Nu började det bli hög tid att hitta en plats och det gjorde vi. Yxningens camping mellan Gusum och Ringarum blev det. Campingen var en natur- och fiskecamping och hade inte så många platser, men när vi väl hamnat plant och fått elen att fungera, det var receptionen som glömt slå på strömmen, så hade vi det väldigt bra där. Vi stirrade med stora ögon på de som campade i princip utomhus mitt emot oss. Och så smygfotograferade vi dem.

Lördag och dags att bestämma var vi skulle bo nästa natt. Lena och Tommy från orkestern hade bott på en camping vid Hjälmaren, som de sa var så trevlig. Jag skickade en förfrågan till Lena om vad den hette, fick svar, och så körde vi dit.

På vägen tog vi en sväng förbi ett par gamla minnesställen, Ljusfors och Finspång.

I Ljusfors var Agneta, Viviann och jag för sex år sedan och då hittade vi lite frukt. Nu tänkte Agneta och jag att vi skulle kunna fylla på vitaminerna igen.

Det finns inget kvar av boningshus eller stationshus, men äppelträden står där och i år bar de frukt.

En machete hade varit till stor hjälp, men vi gav oss in i djungeln med friskt mod och kom ut med några äpplen.

Sen tog vi oss till Finspång och gjorde en tur runt de skolor jag gått i där. De fanns kvar. Efter det satte vi kurs mot Leppe och checkade in på Hjälmaregården. Vi frågade tjejen i receptionen var det fanns möjlighet att tömma gråvattenstanken, men det visste hon inte. När vi kom fram till vår anvisade plats, 76, med delvis utsikt över Hjälmaren, såg vi att vi faktiskt hade gråvattentömningen på andra sidan vägen. Fast vi glömde tala om det för henne när vi checkade ut.

Vi promenerade längs vattnet och beundrade utsikten. Vi promenerade i ekskogen mellan oss och sjön och så promenerade vi runt och försökte hitta de cascher som skulle finnas på området, utan att hitta några. Men vackert var där.

Vi har utvecklat en viss arbetsfördelning under den här veckan.

Jag kör bilen och lagar maten, Agneta diskar, fixar kaffe och läser kartan. Det fungerar till ömsesidig belåtenhet.

På bilden ser ni vår bil, gråvattentömningsplattan, ekar och så förstås Agneta på väg till utomhusdisken.

Söndag och dags att styra kosan hemåt igen.

På vägen stannade vi vid Julita och där gick vi först omkring i trädgårdarna och sedan upp till Stora huset där vi var med på en guidad visning av huset.

Vi hade en väldigt trevlig och rar guide som hette Anna och såg ut som en skolmamsell från början av 1900-talet.

Vi fick veta mycket om husets och gårdens historia och titta in i många av miljöerna. Hela Julita ägs och drivs av Nordiska muséet. Efter guidningen åt vi en macka och sedan åkte vi hem.

